

het recept van door pittige ritmiek ondersteunde meerstemmige samenhang. Het is vooral hun gedeeld zangtalent dat de groep een buitengewone meerwaarde oplevert. Op hun

instrumentale meesterschap staat immers sowieso geen maat. Dertel en moeiteloos springen ze telkens weer van melodie naar lied en terug, waarbij vaak vooral de accor-

deon van Rose als leidraad geldt. Hierbij typeert hen ook een soort jachtinstinct waarbij subtiele verkenning en observatie van een nummer uitermate getimed overgaat in een muzikale aanval. Een stevig op het melodeon gedragen nummer als 'Banks of the Nile' dat ook ruimte biedt aan enkele meeslepende violsolo's, onder toezicht van strakke gitaarritmiek kan hierbij als typevoorbeeld gelden. Aan originaliteit in het instrumentaal arrangement ontbreekt het noch in de ballade 'Captain's Apprentice', noch in de akoestische rockaanpak van 'Og's Eye Man'. Vooral dit laatste blijft nazinderen. Bekoorlijk is het ook de hobo in de aanzet van 'I wish, I wish' te mogen proeven, borg staand voor een melancholisch accent. Dit album vormt een fel gesmaakte voortzetting van een tweede generatie Britse neotraditie.

Amerikaanse folk en country traditie, zoals 'Ain't Got No Home' van Woody Guthrie of 'Darling Corey', met uitzondering van 'The Sky', de enige compositie op deze cd die Adams zelf schreef. Kortom, je wordt meegenomen op een muzikale roadtrip doorheen diepgewortelde en authentieke gevoelens van een Amerika van heimwee, eenzaamheid en een vlaag van verlangen. Gevoelens die vandaag eigenlijk nog steeds herkenbaar en actueel zijn. En laat dat nu net de kracht zijn die nog steeds uitgaat van Derroll Adams en zijn banjo.

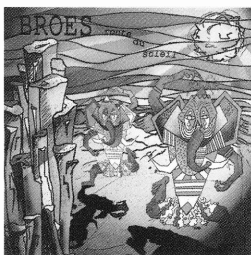
de 'bass' aangevuld met een opzweepende blazersmelodie de algemene toon weer over. Afsluiten wordt er op de cd gedaan met een live opname van 'Luigi's Revenge' vanop Afro C. Een bewijs bewijs dat ze live evenzeer de moeite waard zijn om te gaan kijken dan alleen maar hun cd te beluisteren. 'No Laws On Sunday' wordt gekenmerkt door veel variatie die zich in elke song toch steeds tot één mooi geheel laat binden. Onbeweeglijk op je stoel blijven zitten tijdens het luisteren wordt haast onmogelijk.

Broes

TIP

Route du soleil

Appel rekords APR1362 – 48:20

5 jaar bestaat Broes al. En nu komen ze met een eerste full cd. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: het is een schot in de roos. Dit jonge kwintet vond elkaar in Gent. Als student aan het conservatorium, of als pas afgestudeerde die daar is blijven

hangen. Om maar te zeggen dat hun muzikale bagage niet niks is. Dat laten ze ook horen op deze cd. We krijgen een mooi palet van stijlen, gaande van musette over gipsy jazz naar latino en balkan. Soms zeer dansbaar (zoals de vrolijke scottisch *Irish Whispers* of de gipsy musettewals *Muselleque*) maar laat het duidelijk zijn dat Broes er niet meteen op mikt om de nieuwe koning van de balkfolk te worden. Deze muziek komt het best tot zijn recht als je er gewoon kunt naar luisteren. Je zal genieten van de prachtige melodieën, de uitgekende en verzorgde arrangementen, de subtiliteit van de muziek. Je merkt hoe de muzikanten hun instrument beheersen, hoe prachtig ze de muzikaliteit kunnen vertolken.

Het mag dan ook niet verwonderen dat alle nummers composities zijn van de groepsleden zelf. Netjes verdeeld onder violiste Anouk Sanczuk, accordeoniste Elke De Meester, gitarist Florian De Schepper en bassist Frédéric Dothée. Van het vijfde lid, Simon Raman is er geen compositie, maar dat maakt hij goed door zijn verrijnde percussiewerk.

Op het mijmerende *Winterland* wisselen accordeon en viool af, terwijl gitaar en bas voor een subtiele begeleiding zorgen, opgevuld door de borstels en zachte cimbale van de drum, om te eindigen in een zachtjes uitstervende pizzicato op viool en bas. Wondermooi. Wie Broes al een tijdje kent, herkent meteen de swingende viool die *Poble Sec* inzet, om dan in dialoog te gaan met de bas en de drum, in onvervalste jazzy stijl. Heerlijk. En zo kunnen we nog andere pareltjes op deze cd aanhalen, zoals de opener *Alyzee*, dat direct de toon zet, het mysterieuze *Introduction* (dat je logisch als eerste nummer zou verwachten) en de Oosters aandoende afsluiter *Danza Arabica*, dat je in een vrolijke sfeer achterlaat. Het is gewoon een cd waar je heel gelukkig bij wordt. Ook de hoes, een vrolijke, kleurige tekening van bassist Frédéric Dothée helpt hier aan mee.

Broes heeft de tijd genomen om naar deze cd toe te werken, en heeft meteen de lat zeer hoog gelegd. Als je het mij vraagt, een serieuze kanshebber om cd van het jaar te worden. 3

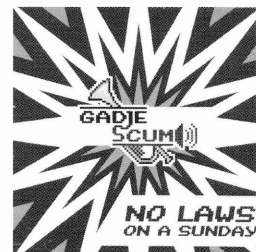
Steven Vanderaspolden

Yelke Van Laer

Gadje Scum

No Laws On Sunday

Den Hoed Music vzw
23:03

Een combinatie van rap met gypsy drum 'n' bass beats samen met een vleugje wereldmuziek en gemixt met nog wat ska en dub, zelfs hier en daar een vleugje reggae; dat is de nieuwste release van Gadje Scum. Twee jaar na hun vorige product 'Gadje Scum' (2013) brengt deze Gentse band, bestaande uit een 3-koppige blazerssectie en een half robot-half gitarist, alweer een uiterst dansbare muzikale cocktail die de verschillende muzikale disciplines in elkaar doet lopen. De cd telt vijf nummers, waarvan 'Monkey On My Back' en 'The Game', met hun energieke trompetmelodieën toch wel gezien kunnen worden als de meest aanstekelijke. Al kan schijn ook bedriegen, want hoewel 'Up In Smoke' even een rustpauze lijkt te bieden, neemt vanaf de helft een goe-

Yelke Van Laer

Eléonor
Erros

ICUB4T – CUP 8059
38:04

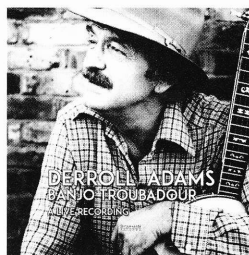
Op de radio worden we maar al te vaak geconditioneerd met deuntjes die in onze strot geramd worden of het nu kwalitatief is of niet. Maar van de teksten heeft het gros van de luisteraars niet eens een idee waar het over gaat. Waarom zou wat oud Latijn dan niet mogen? Een taal die slechts nog weinigen begrijpen, maar waarmee goede en tijdloze verzen geschreven werden die al eeuwen wachten op de gepaste melodie.

Zangeres Elly Aerden zocht Latijnse teksten over liefde, geluk, hoogmoed en melancholie bij elkaar en zette ze op muziek die heen en weer wiest tussen Fado, folk, pop, chanson en jazz. Net zoals Lorie McKennit en I Muvrini dat kunnen, word je door het straffe gezelschap van Eléonor in een tijdloos muziekdeken gewikkeld. Met Wouter Vandenebele, Anne Niepold, Arne Van Dongen, Maarten Decombel en Florejan Ver-

Derroll Adams

Banjo Troubadour

Starman Records
48:06

Meer dan 20 jaar na de laatste officiële release werd het nog eens tijd om de muziek van de Amerikaanse folksinger en 5-string banjo speler Derroll Adams onder de aandacht te brengen. Het resultaat is een cd met een verzameling van tien nooit eerder uitgebrachte live-opnames uit 1973 en 1980, oorspronkelijk gemaakt door de Belgische nationale radio. Komische introducties van zijn nummers zijn nooit ver te zoeken, steeds gevolgd door zijn soepele banjospel en warme stem. De songs zijn bijna allemaal geworteld in de